

begæringer her i Salen foregaa saaledes, at de straks afstemmes, saa at man ikke kan komme til at motivere sin Stilling til dem. Og jeg synes derfor, at der er nogen Berettigelse — men den er naturligvis begrænset efter Formandens Søn — men det forekommer mig, at der dog, da det er saaledes, kan være nogen Berettigelse til, at man, naar man, om jeg saa maa sige, har Sværdet hængende over Hovedet, maa have Til-ladelse til paa et Tidspunkt, da Diskus-sionen endnu er aaben, at berøre sin Stilling og sit Forhold til en saadan Eventualitet. Vi vide jo, at det er noget, som ligger i Luften, og vi have haft saa mange Prøver paa, hvorledes det kan dumpe ned imellem os, saaledes at man ikke faar nogen Lejlighed til at begrunde sin Stilling dertil. Efter den ærede Formands Henstilling skal jeg imidlertid naturligvis ikke fordybe mig videre deri. Jeg vil ogsaa haabe, at dette Spørgsmaal ikke maa rejse sig under denne Sags Forhandling, men at vi maa kunne faa Lov til at forhandle den til Ende, saa at vi kunne komme til det bedst mulige Resultat.

Jeg sagde altsaa, at jeg paa Forhaand ikke var absolut uimodtagelig for de Grunde, som vilde blive førte i Marken, enten af den ærede Ordfører eller af de af hans Partifæller, som maatte ville støtte ham i hans Stilling. Men som sagt, paa det nuværende Tidspunkt er jeg ganske vist ikke kommen længere end til at anse de Grunde og Motiveringer, som den ærede Ordfører har ført i Marken, for ikke at have den Vægt, at de kunne forrykke min Stilling. Jeg nævnede før, at det ærede Medlem brugte en hel Del stærkt kolorerede Billeder, efter min Mening for stærkt kolorerede, idet de i Stedet for at blive fine Malerier, som kunde tiltale Øjet, efter min Anskuelse fik en stor Vægt med disse tykke Tøskillingsbilleder, som enhver har set hænge omkring i Boghandler-vinduer. De passede nemlig efter min Me-ning uhyre daarligt paa de Ting, som de gav sig ud for at siffere. Nu er det ganske vist, at jeg i al Almindelighed ikke tror, at det er praktisk at polemisere alt for stærkt med Billeder, jeg tror ikke, at det er nogen praktisk Vej til at overbevise hinanden paa, eller en Vej, som kan føre en Sag til en rimelig Løsning, men naar det ærede Medlem har taget sig Tilladelse og faaet Til-ladelse til at tage sig en saa betydelig Frihed i den Henseende, saa indrømmer jeg, at jeg følger mig noget fristet til at følge ham et lille Stykke paa den Vej, og jeg skal i Korthed til-lade mig at give efter for denne Fristelse, hvad jeg ellers ikke vilde være tilbøjelig

til at gøre. Det ærede Medlem tegnede os jo det store Billede af dette skræmte og døde Stillads, som stod her og stirrede med sine tomme hule Øjne ud imod det Publikum, som saa paa det, medens Bygningen var borte, og man altsaa kun saa ind imellem alle de uhyggelige Brædder, Stolper o. s. v., fort sagt, et Raas uden nogen Realitet, uden noget Indhold, uden nogen Nytte. Det forekommer mig, at dette Billede var saa uhyre daarlig valgt. Vilde det ærede Medlem vælge et Billede, der kunde passe paa denne Dagsorden, kunde det sikkert findes, men det vilde blive et andet. Man maatte da saa sige omtrent saaledes: Denne Dagsorden er ikke andet end et Grundlag, en Grund til at rejse en Bygning paa. Det ærede Medlem kunde med en vis Beret-tigelse sige, at det Mindretal, som har stillet Forslaget til Dagsordenen, ingen Bygning har reist; det indrømmer jeg, og det ærede Medlem kunde have Ret til sige, at vi mangle Bygningen. Men naar man vilde anstille en Sammenligning med Hensyn til den foreliggende Dagsorden, maatte det ab-solut være denne: Her er Grunden til Bygningen, og naar man vil opføre en Bygning — vi ville jo alle sammen gerne have en fuldt færdig Ting ud af denne Sag, vi ville jo alle sammen gerne ende med et godt Resultat — saa maa man i Almindelighed ogsaa lægge en fast, sund og fornuftig Grund til Bygningen. Det er det, jeg synes, Mindretallet har gjort ved at stille denne Dagsorden, og jeg skal senere komme til at nævne, hvorfor jeg synes, at denne Grund netop er fornuftig og forsvarlig at begynde med. Det ærede Medlem kunde jo saa sige: „Det er noget sent, De komme med det, ere De ikke komne længere i denne Sag endnu? Jeg gaar raskere til Værks og sætter Huset op straks.“ Men dertil siger jeg: Jeg tror, at det er bedre at gaa sikkert til Værks, selv om det gaar lidt langsommere, end i Hast at sætte en Bygning op, hvor Grunden og mange andre nødvendige Betingelser mangle. Da det ærede Medlem har lokket mig ind paa Billedernes og Signelfernes Vej, vil jeg ogsaa tillade mig at bruge et Billede over for det ærede Medlems Stilling. Jeg tænker mig en Vej, en god og sikker Passage, som en Gang er anlagt fra et Sted til et andet. Tid efter anden gribe naturlige Forhold, udenfra kommende naturlige Forhold, ind i Stillingen, et Vandløb skærer sig f. Eks. igennem denne Vej. Det begynder først at risle som en lille svag Strøm, der med enkelte Vanddræber pibler over Vejen. Tid efter anden bliver Strømmen stærkere og